

Бобове зернятко

Художник Клеопа Марина

Жили собі півник і курочка. Півник, що не робив, то все наспіх, а курочка його вмовляла:
- Петрику, не поспішай. Петрику, не поспішай.
Дзьобав яось півник поспіхом бобові зерна, та й вдавився. Лежить, мов неживий, не дихає.

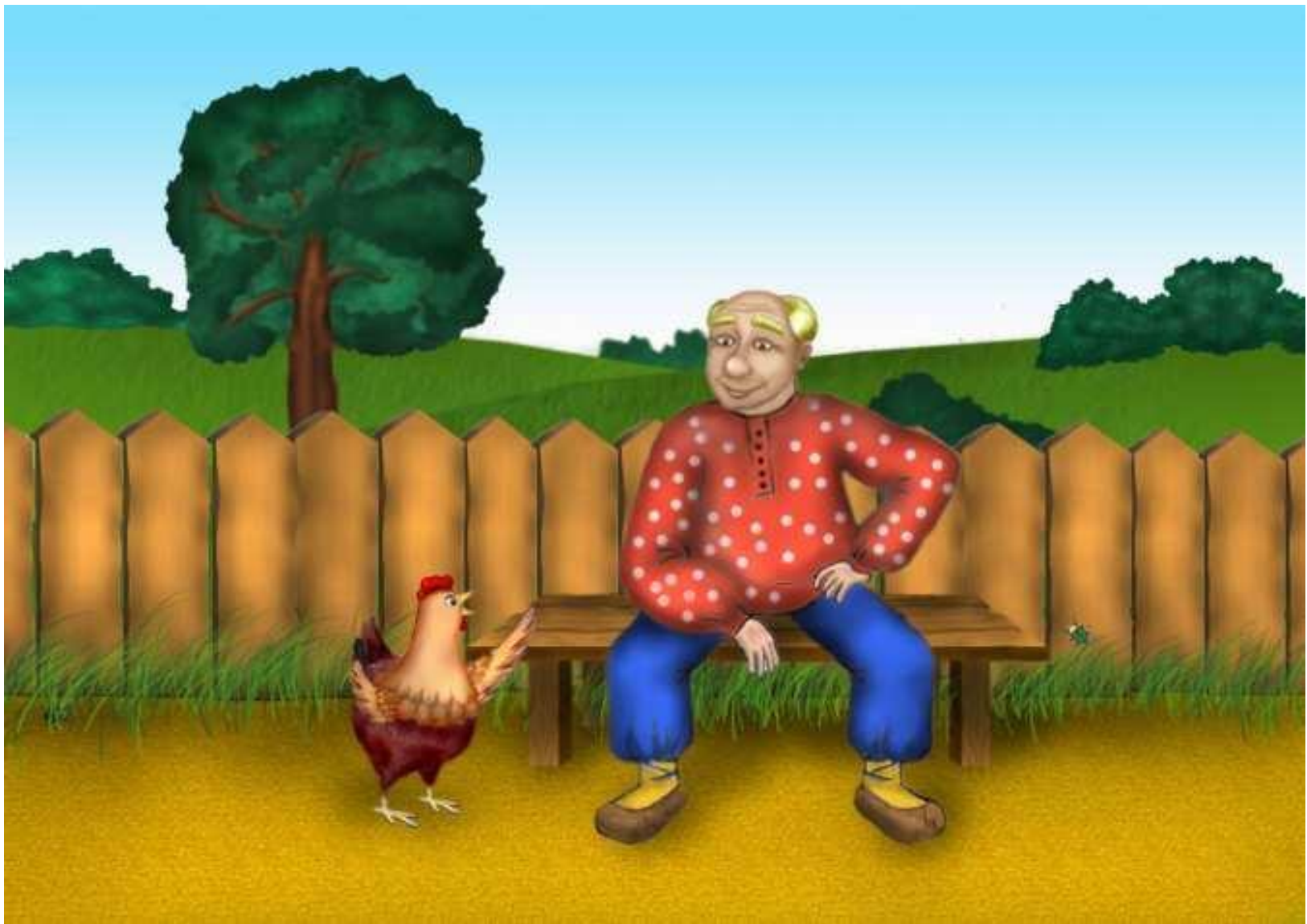
Злякалася курочка, побігла до господині, та й гукає:

- Ой, господине, швидше дай масельця, півникові горлечко змастити, бо вдавився він бобовим зернятком.
- Біжи швидше до корівки, - відказала господиня, - проси в неї молока, щоб було з чого масло збити.

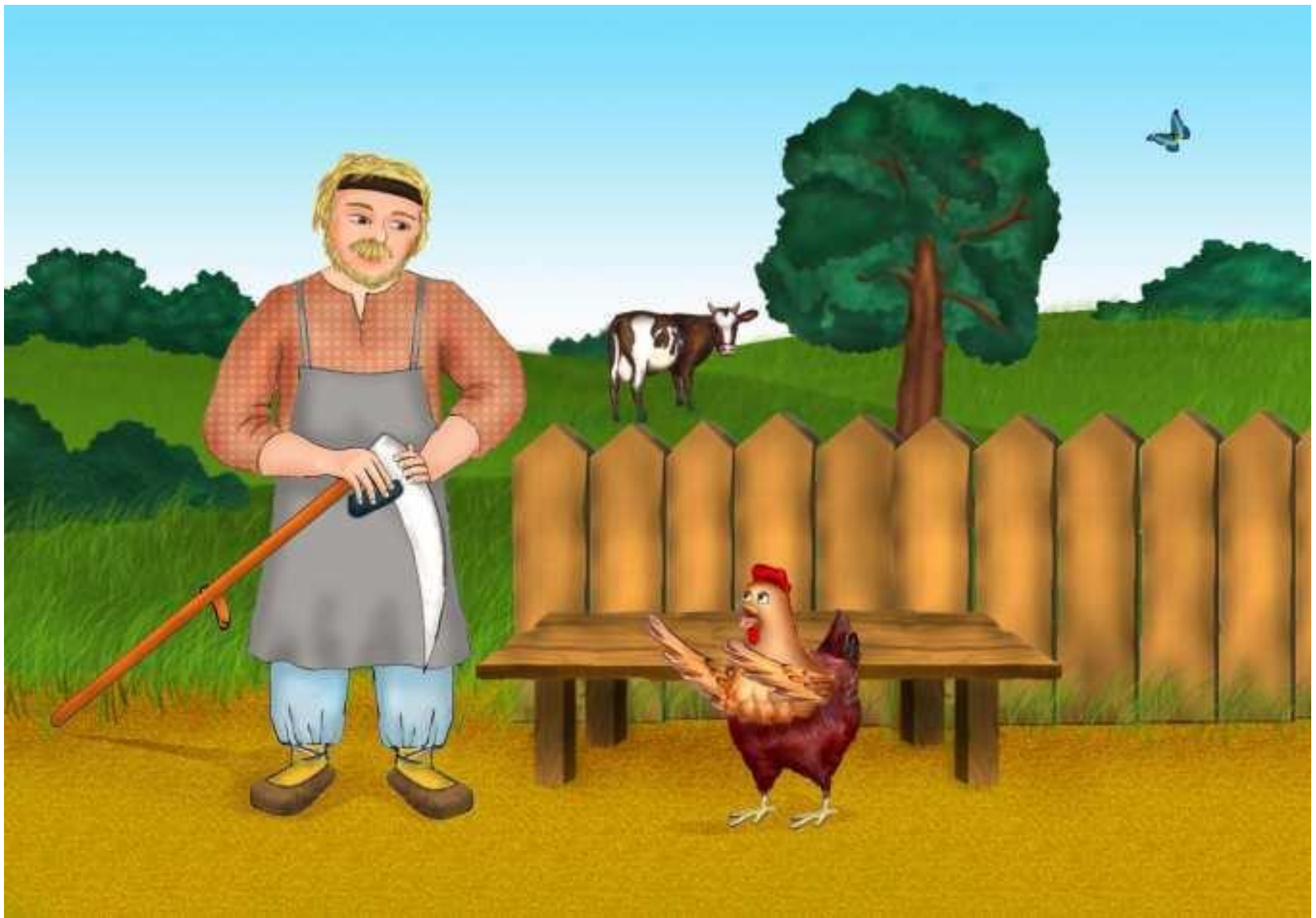
Побігла курочка до корівки:

- Корівонько-голубонько, хутчіше молочка дай, господиня з нього масло зіб'є, а я тим маслом півникові горлечко змажу, бо вдавився він бобовим зернятком.
- Біжи мерщій до господаря, – мовила корівка. - Хай він мені трави свіжої принесе.

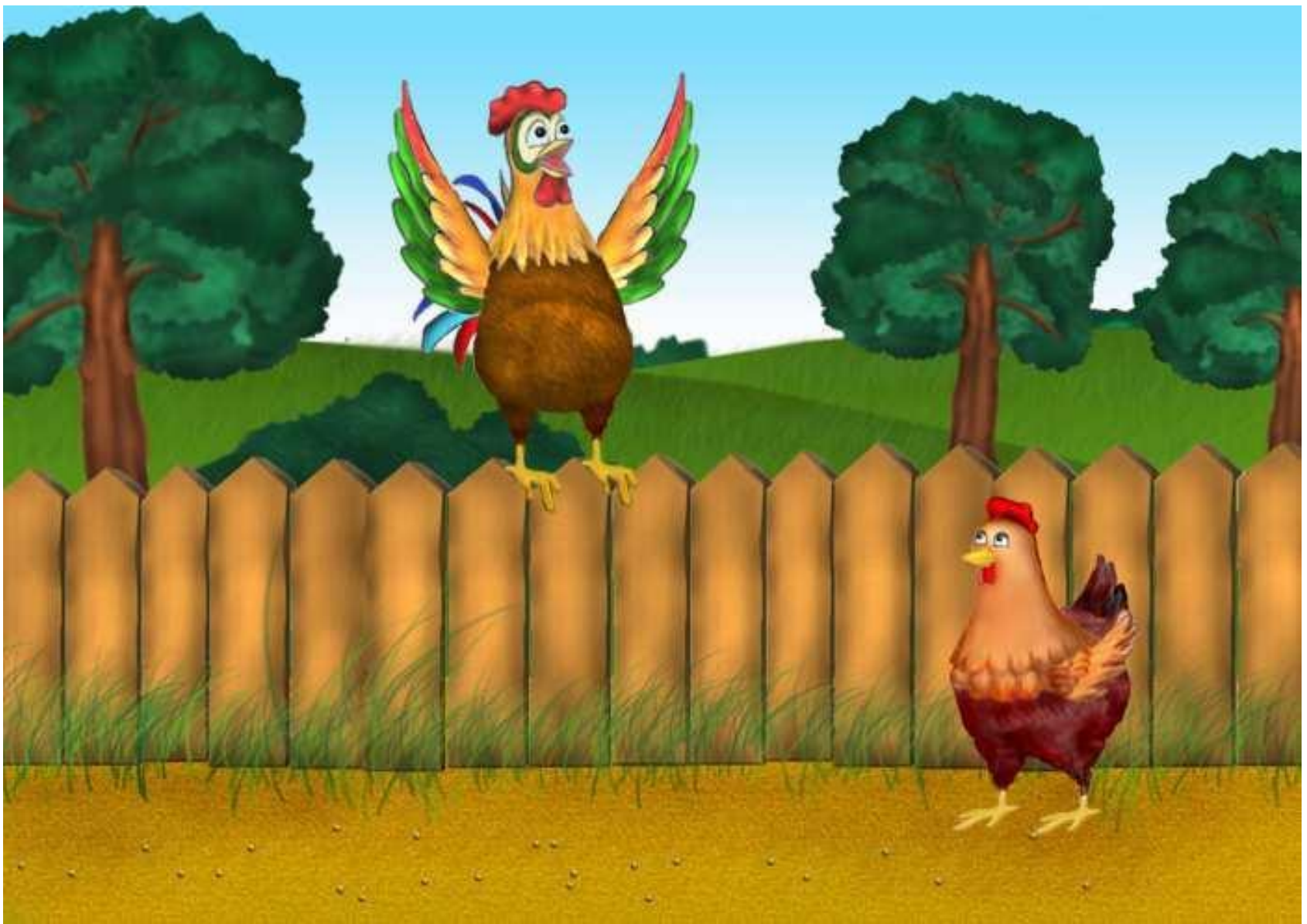
Примчала курочка до господаря.

- Господарю-батеньку, накоси корівці травиці свіжої, вона дасть молока, господиня з нього масло зіб'є, а я тим маслом півникові горлечко змажу, бо вдавився він бобовим зернятком.
- Біжи мерщій до коваля за косою, - відповів господар.

Стрімголов помчала курочка до коваля:

- Ковалю, ковалю, зроби господареві добру косу. Він накосить корівці трави, корівка дасть молочка, господиня з нього масло зіб'є, а я тим маслом півникові горлечко змажу, бо вдавився він бобовим зернятком.

Коваль зробив господареві нову косу, той накосив корівці трави, корівка дала молока, з молока господиня збила масло, дала його курочці. Змастила курочка півникові горлечко. От бобове зернятко і проскочило. Півник схопився на лапи і загорланив: «Ку - ку - рі - ку!»

кінець